

BENE ÉVA

Direkt és indirekt népirtás

Jobbágyi Gábor *Miért és hogyan irtja ki tudatosan a magyar állam saját népét* című tanulmányához társadalombiológiai, társadalomlélektani megfontolásokból az alábbiakat szeretném hozzáfűzni.

A népirtás fogalmának jelző nélküli használata fogalmi zavart okoz, mert összemossa az alapvetően különböző folyamatokat, ezért kétségtelen tények tagadására és vitára ad okot. A népirtás ugyanis nem egységes eljárás, miként a gyilkosságot és az öngyilkosságot sem lehet egy kalap alá venni, *a direkt és indirekt népirtás fogalmát élesen meg kell különböztetni egymástól.*

A direkt népirtás egy nép vagy népcsoport nyílt, véres és idegen kezű fizikai megsemmisítése. Ezzel szemben az indirekt népirtás álcázott, vértelen, önkezdő folyamat, de a látványos emberölésnél nagyobb arányú, veszélyesebb eljárás, és csupán demográfiai adatokkal igazolható. Az indirekt népirtás nem más, mint a népességfogyás szándékos kikényszerítése. Az indirekt népirtás nem véletlen körülmények szerencsétlen összejátzásának az eredménye, hanem célszerű és összehangolt lépésekből álló terv tudatos végrehajtása.

A biológiai törvények a humán populációkra, a népekre is érvényesek. A nemzetek megmaradása is csak nagyfokú alkalmazkodóképesség, egészséges ellenálló-, védekező-, és szaporodóképesség esetén várható. Az egészséges populáció szaporodik, vagy legalábbis nem fogy, tehát stabil: a halálozások és a születések száma egyensúlyban van.

Az emberi faj a tág tűrésű fajokhoz tartozik, és szélsőséges körülményekhez, az életfeltételek nagyfokú romlásához szaporodóképességének a csökkenése nélkül is képes alkalmazkodni. Azonban a humán populáció szaporodása sem független a külső: a gazdasági, társadalmi, politikai viszonyoktól, és az élő környezettől sem; szaporodását az együtt élő populációk kölcsönhatása, küzdelme, vetélkedése gyakran az egyéb külső tényezőknél is jobban befolyásolja.

Alapvető biológiai törvény, *a kompetitív kizárás elve* kimondja, hogy az azonos ökológiai igényű populációk tartós együttélése nem lehetséges, az erősebb, életképesebb faj kiszorítja a gyengébbet: az adott területen a túlélést csak a fajok szelekció során bekövetkező karakterváltozása teszi lehetővé, különben a gyengébb faj vagy elvándorol, vagy kipusztul. A kompetitív kizárás elve a direkt és indirekt népirtások során valósul meg.

Az utódállamokban és a csonka országban egyaránt kisebbségi sorban élő magyarság – gyengébb populáció – rohamos fogyatkozása bizonyítja, hogy a többségi nemzetek, illetve a globális hatalom elnyomása következtében a magyarság túlélése kétségessé vált.

[*Visszhang*]

A magyar nép történelme során számos alkalommal vérzett idegen hatalmak keze által, népessége háborúkban és háborúkon kívül ismételtén megfogyatkozott. De a direkt pusztítás következményeit a természetes szaporulat rendre pótolta. A magyar nép túlélte tatárt, törököt, németet, orosz, és most – mint a világ más népeinek is – a globalizmus fenyegetésével és saját árulóival kellene szembenéznie, de ebben a küzdelemben a magyarság már nem képes kollektív ellenállást tanúsítani.

Fekete Gyula évtizedek óta foglalkozik a népességfogyás témájával, életművével ráirányította a figyelmet a népesedéspolitikára, Jobbágyi Gábor számos könyvében és publikációjában írt a kérdés jogi, pénzügyi és erkölcsi vonatkozásairól.

Fekete Gyulának tökéletesen igaza van:

- a gyermek nem öncélú kedvtelés, nem magánügy, hanem közügy,
- a munkabérnek fedeznie kellene a munkaerő napi és távlati újratermelését a kor színvonalán,
- a nevelés költségfedezete elsikkadt a jövedelemelosztásból,
- a szociálpolitikai címen adott pénz (segély, pótlék, támogatás) szemérmetlenül kevés,
- a bérezés és az adórendszer jutalmazza a gyermektelenséget, és bünteti a gyermekvállalást,
- a népességfogyás miatt bekövetkező elvénülés rontja a termelők és az eltarítottak arányát,
- a munkaerőhiány idegenek betelepítésével való megoldása „kibiztosított etnikai aknamező”.

Jobbágyi Gábor pontos pénzügyi számításokkal mutatta ki, hogy mennyit nyer az állam a dohány és alkoholfogyasztásból és a fogamzásgátló tablettákból, ugyanakkor mennyit takarít meg a nevelési költség elmaradása révén. Az állam anyagi érdekeltisége a cigányság természetes szaporulatát mégsem befolyásolja.

A családok pénzügyi helyzetét sokan jelölik meg a népességfogyás okaként, holott azt látjuk, hogy a gyermekvállalásban éppen a legjobb anyagi körülmények között élő házaspárok kullognak leghátul, sokan hamarabb vesznek két gépkocsit, luxuslakást, világkörűli utakat, mint gyerekkocsit, a putrikban felnevelnek 5–6 gyermeket, a luxuslakásokban pedig egyet vagy egyet sem. A legszegényebb, pária sorban élő népek szaporodása messze megelőzi a fejlett, magas életszínvonalon élő népeket. Fekete Gyula által „világméretű sikkasztásnak” nevezett, kétségtelen tények tehát csak részben magyarázzák a népességfogyást, a jelenség mélyebb okait más tényezőkben kell keresnünk. A természetes szaporulat, mint társadalombiológiai folyamat, nem egyetlen, hanem számos különböző, társadalmi, politikai, gazdasági, szellemi és lelki tényező eredője.

Azokat az eljárásokat, melyek révén egy népesség biológiai életeréje hatásosan gyengíthető, a népszaporulat népességfogyássá változtatható, az indirekt népirtás módszereinek nevezhetjük. Ezek a módszerek jól felismerhetők, egységes rendszert alkotnak, és a népesség egésze ellen irányulnak. Az indirekt népirtás tehát szándékosan előidézett külső körülmények által kiváltott társadalombiológiai, társadalomlélektani, szociológiai és magatartásbeli változások eredménye.

Az indirekt népirtás módszerei megroppantották a népesség fizikai és lelki ellenálló-képességét, és előidéztek azokat a változásokat, melyek a kollektív védekezés meggyengüléséhez és a védekezés elégtelenségéhez vezettek. A tartósan, generációkon keresztül ható katonai, politikai, gazdasági és kulturális elnyomás a nemzetben olyan mélyreható és kedvezőtlen belső változásokat idézett elő, melyek következtében a népesség önmaga ellen fordult, és méhen belül és kívül is pusztítja önmagát.

Egy népesség fizikai ellenálló-képességét elsősorban a lélekszáma határozza meg. Minél nagyobb, minél népesebb egy nemzet, annál erősebb, annál ellenállóbb. Az indirekt genocídium alapvető célja tehát a létszámcsökkentés, amely a természetes szaporulat visszaszorítása, a halálozás növelése és az elvándorlás elősegítése révén valósítható meg.

Az ön- és fajfenntartó ösztön szembeállításánál esetén az önfenntartás az erősebb. Az indirekt népirtás módszerei ezért a fajfenntartás elnyomására irányulnak. Ha valaki munkanélküli, ha éhez, ha beteg, ha az igényeihez képest elmaradnak a lehetőségei, sokszorosan is meggondolja a gyermekáldást, és ha hiányzik az anyagi biztonság vagy az egészség, nem fog családot alapítani. Az ország gazdasági és politikai függő helyzete, a nemzetgazdaság tönkretétele, a nemzeti vagyon kiárusítása, az ország eladósítása, az életszínvonal csökkentése, a munkanélküliség növelése, a jövő elbizonytalanítása külön-külön és együttvéve az önfenntartást állítja az előtérbe. Ha az embereket számukra elfogadhatatlan nyomorba taszítják, az önfenntartás ösztöne akadályozni fogja a fajfenntartást.

De a nyomor nem elegendő, a természetes szaporulat visszaszorítása érdekében a célnak megfelelő agymosás mellett népszerűsíteni kell a fogamzásgátlást, liberalizálni kell az abortuszt, be kell vezetni az abortusztablettát és az éretlen fiatalok művi meddővé tételét is.

A létszámcsökkentés másik útja a halálozások számának a növelése. Ezt a célt szolgálja a népesség egészségi, fizikai állapotának a rombolása, a deviáns, önpusztító magatartásformák: a dohányzás, az alkohol- és a drogfogyasztás népszerűsítése, az egészségtelen hajsza, valamint a betegellátás beszűkítése és megdrágítása. Végül a létszámcsökkentés érdekében az életfeltételek megnehezítésén kívül lehetővé és vonzóvá kell tenni az elszivárgást, a külföldi tanulást és munkavállalást is.

A nemzet lelki ellenálló-képességének a gyengítése érdekében mindent rombolni kell, ami a lelkeket erősítené. Ezek között első helyen a hit és az erkölcsrombolás, az ateizmus terjesztése áll. Az ideológiai átnevelés eredményes volt: a hamis proféták, a médiumok az ősi kígyóhoz hasonlóan bujtogatják az embert a bűnre, és hazugságokkal, a szabadság és az önrendelkezés hamis maszlagával vezetik félre az embereket. Az Istentől elszakadó ember pedig a Gonosz prédájává válik, átveszi Isten szerepét, és felruhazza magát azzal a joggal, hogy döntsön életről és halálról: hogy megölje magzatait és betegeit. De Isten törvényeinek a megcsúfolásán kívül a népesség lelkierejének a megtöréséhez hozzájárul a nemzeti öntudat felszámolása, a szellemi, kulturális hanyatlás előidézése, a lelki sérelmek okozása, a megfélemlítés és a jövő elbizonytalanítása is.

[*Visszhang*]

A fizikai és lelki ellenálló-képességet gyengítő külső tényezők generációk sokaságára hatottak, és megteremtették az indirekt népiértés belső feltételeit, azokat a tudati, lelki-szellemi torzulásokat, amelyek az önpusztításért felelősek.

Az ember magasrendű alkalmazkodásra képes, és a legszélsőségesebb viszonyokhoz szaporodóképességének a csorbulása nélkül tud alkalmazkodni. Ha azonban az ön- és fajfenntartás olyan fokú alkalmazkodást követel, amely a népesség toleranciahatárát meghaladja, akkor úgy viselkedik, mint a ketrecbe zárt állat: nem szaporodik. Ha pedig az életfeltételek az önfenntartáshoz sem elégségesek, az ember is elvándorol, mint a költöző madarak; vagy önmaga idomul, azaz végleg feladja önmagát, vagy kipusztul. A tűrőképességet meghaladó alkalmazkodás tartós kényszere tehát menekülést, karakterváltozást vagy a szaporodás tartós gátlását, tehát a népesség kihalását idézi elő.

A magyarság örökös függő helyzetben, elnyomásban, életét és egzisztenciáját fenyegető büntetés, illetve az árulások jutalmazása közepette, erőszakos ideológiai átnevelés mellett sajátította el a túlzott alkalmazkodást: a közösségi érdekek feláldozását, a meghunyászkodás és a behódolás gyakorlatát. Az indirekt népiértés eszköztára lényegében a tűrőképességet meghaladó kóros alkalmazkodásra kényszerítette a népességet, és életgyakorlattá tette a kompetitív kizárás elvét: a karakterváltozást, az önpusztítást, a szaporodás gátlását és az elvándorlást.

A toleranciát meghaladó alkalmazkodás a tájékozódás, a hazához való viszony, az értékrend és az életmód torzításaiban, a társas viselkedés zavaraiiban és a devianciák elszaporodásában nyilvánul meg. A társas viselkedés zavara a magyar társadalomban minden téren tetten érhető: az önzés-önzetlenség aránya az önzés felé tolódott el, a közösségi szolidaritást felváltotta a széthúzás, és az egészséges kiválasztás helyére abnormis kiválasztáson alapuló, korcs hierarchia lépett. A társadalomban a hatalmi és az egyedi agresszivitás megnövekedése észlelhető: az erőszak az egyik oldalon a politikai elnyomásban, a közélet gátlástalanságában, a kontraszelekción és a tömegtájékoztatásban tükröződik, a másik oldalon az egyedi agresszivitás, az ön- és közveszélyes erőszak fokozódásáért a modern bérabszolgátság szenvedéstömege és a széles körű sikertelenség felelős.

Az önzéssel párosuló agresszivitás pedig nemcsak gyengíti, fel is számolja a népesség kollektív cselekvőképességét. A közösség önző egyedekre hullott, és a társadalom elemeire bomlott, atomizálódott. A népesség mára megtépázott öntudatú, akarategyenge, cselekvőképtelen egyedek silány halmazává vált, ezért hiányzik az egészséges fellépés és összefogás a magyar érdekek, a magyar föld, a magyar nyelv és kultúra, a magyar egészségügy és oktatás védelme érdekében.

Az értékrend, az erkölcsi normák fellazulása fokozódó belső bizonytalansághoz és a humán etológia, a magatartás kóros jelenségeihez vezetett. A deviáns magatartásformák közül azok kerültek előtérbe, amelyek önpusztító jellegűek: az abortusz, az öngyilkosság, az alkoholizmus és a drogfogyasztás. Ezekhez képest a kifelé forduló agresszivitás, a bűnözés minőségében és mennyiségében elmarad, még akkor is, ha a súlyos, erőszakos és gazdasági bűnözés számaránya növekszik. A devianciák gyakorisága bizonyítja, hogy a magyar társadalom elérkezett a strukturális és értékrendi hanyatlás mélypontjára, az anómia állapotába.

Az indirekt népirtás külső és belső tényezői a népesség kollektív védekezőképességének végzetes legyengülését eredményezték. Az önvédelmi rendszer összeroppanása pedig cselekvőképtelenséghez, harcképtelenséghez, önfeladáshoz, totális fegyverletételhez vezetett: tragikus körülmények folytán saját megsemmisítésünket mi magunk idézzük elő. Az a népesség, amelyik nem védekezik, ne csodálkozzon, ha végeznek vele. A lélekhalál nemzethalált is jelent.

A veszély lekicsinylése, a védekezés feleslegessé nyilvánítása, a megalkuvás nemzeti öngyilkosság. Hogy a magyar életfa végképp kidől-e, vagy talpra állítható, a felismerés, a védekezőképesség regenerációján múlik. Tisztánlátásra, a kórokozók, a kártevők felismerésére, az ellenállás fokozására és a kollektív önvédelem mozgósítására volna szükség. A felelősség nagy, mert az indirekt népirtás sikere rajtunk múlik.

Hogy mi lesz velünk, megmaradunk-e? Attól függ, megmarad-e a lelkünk. Hogy megmarad-e a lelkünk, attól függ, képesek leszünk-e megtérni Istenhez. Ha az órállókat, szellemi vezetőinket, lelkipásztorainkat, tanárainkat, orvosainkat elaltatja a félelem, a kényelem vagy a világ, akkor elveszünk. Az egyházban hatalmas nemzetmegtartó erő van, ezt látjuk Lengyelországban, Erdélyben és a szórvány magyarság körében is. A keresztény egyházak nemzeti felelőssége nagy: vissza kell foglalni az életet, meg kell menteni Isten szerint a nemzetet. El kell fogadtatni: az életet, amelyet Istentől kaptunk, tovább kell adnunk.

„Semmivé teszi az Úr a nemzetek tervét, meghíúsítja a népek szándékait. De az Úr terve örökké megmarad, szívének szándéka nemzedékről, nemzedékre. Boldog az a nemzet, amelynek Istene az Úr (Zsolt 33. 10–12). Hogy mi Isten terve Magyarországgal? – nem tudhatjuk. De ha Istenre hallgatunk, ha követjük parancsait, megmenekülhetünk. Mert „az Úr angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket.” „Az Úr a gonosztevők ellen fordul, emléküket is kiirtja a földről. Akik az Úrhoz kiáltanak, azokat meghallgatja, és kimentti őket minden bajból” (Zsolt 34, 8 és 17).

A Hítel áprilisi számának szerzői

<i>Ablonczy Balázs</i> (1974) Budapest	<i>Falusi Márton</i> (1983) Budapest	<i>Nagyatádi Horváth Tamás</i> (1974) Zámoly
<i>Árendás József</i> (1946) Budapest	<i>Feledy Balázs</i> (1947) Budapest	<i>Orosz István</i> (1951) Budakeszi
<i>Bakos István</i> (1941) Budapest	<i>Gyárfás Gábor</i> (1946) Budapest	<i>Penckőfer János</i> (1959) Beregszász
<i>Balogh István</i> (1924) Budapest	<i>Márkus Béla</i> (1945) Debrecen	<i>Rott József</i> (1964) Magyaregregy
<i>Benczur Gyula</i> (1948) Budapest	<i>Méhes Károly</i> (1965) Pécs	<i>Szöllősi Mátyás</i> (1984) Budapest
<i>Bene Éva</i> Budapest	<i>Mórocz Zsolt</i> (1956) Kőszeg	<i>Vigh Károly</i> (1918) Budapest
<i>Boldogh Dezső</i> (1967) Budapest	<i>N. Pál József</i> (1957) Nógrád	<i>Vörösmarty Magda</i> (1933) Budapest
<i>Csendes Csaba</i> (1955) Egerszalók	<i>Nagy Károly</i> (1934) Piscataway (USA)	
<i>Csoóri Sándor</i> (1930) Üröm		